ГОД. V СОФИЯ, ЮНИЙ 1938 ГОД. БР. 10

Ай, на каква черешчица

Здравец

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ 15 ЛВ. СЪ ПРАЩАНИЕТО
ЕДИНЪ БРОЙ — 1 ЛЕВЪ
ПЕТЬ ПРАЩА НА ЧИТАЛИЩАТА
ВЪ ЧИТАЛИЩАТА ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЙ
Гл. редакторъ: Д-ръ Н. СТАНЧЕВЪ — гинек. по акуш. и детски болести
Редакторъ-стопанинъ: Царевна Д-ръ Станчева
София, 1, Сердика 18, II ет. Пощ. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Сарайдъ и пропаганда отъ Ф-чите на народн. здраве, по чл. № 3440 отъ 8. I. 1938 г. и отъ Гл. Дир. нар. здраве съ рег. № 12242, С. 1938. 1935 годинъ

ТРУДЪ И РАДОСТЬ

Свърши се вечъ учебната година и децата се разпиляха по полета, градини, лѣтовища, балкани, морета и други мѣста — кое за работа, кое за почивка, кое за игри.

На добръ ви часъ, мили здравчета! Нека само радость и безгрижие изпълнатъ вашия ваканционенъ животъ. Играйте, скачайте и пѣйте на воля! Радвайте се, какъ птичкитѣ се радватъ въ ранно утро на зората и се усмихвайте, както слънчогледитѣ се усмихватъ на слънцето. Смѣйте се високо — съ пълнъ гласъ!

Пѣйте както полскитѣ чучулиги и горскитѣ славеи! Оставете грижитѣ за родителитѣ си, а мжжитѣ и страданията затворете въ чантитѣ си! Грабнете ранци, топки и важета — и бѣгайте по поля и гори — мислете само за игритѣ си сега.

Радостьта и веселото настроение — това сѣ найдобритѣ лѣкарства, най-силнитѣ витамини за здравето и силата ви. Трѣбва, обаче, и да поработвате по полето, въ градината или другадѣ въ помощь на родителитѣ си или да си изкарате нѣкой лѣвъ, необходимъ за училищнитѣ нужди или за храна — тогава пакъ съ радость се трудете, за да постигнете полза отъ работата. Не се срамувайте отъ никоя работа.

Използувайте съ пълни шепи дароветѣ на природата за вашето здраве — слънце, въздухъ, рѣка, море, слатина, плодове и зеленчуци — и ще се завърнете на есень въ училището закоренли, ободрени, силни и умни.

Съ трудъ и радость може да се постигне найголѣмъ успѣхъ въ живота!

Здравѣйте мили здравчета! **Чичо Здравецъ**

ЗА ПѢСНИ И ИГРИ

СМЕ ВСИЧКИ ВЕЧЪ ГОТОВИ

Къмъ полето

Две по две въ редини стройни,
тръгнатѣ малкитѣ деца,
къмъ полетата безкрайни,
съ бодри весели лица.

Топло слънце ги цѣлува,
вѣтрецъ тихичко шепти;
нѣжно бузнчки малува,
и отъ радость той трепти!

Кланятъ се цвѣтенца малки,
и посрѣщатъ ги съсъ смѣхъ;
отъ първички пъстри билки,
свиватъ имъ вѣнци, букетъ!

Възхуръ ведъръ и кристаленъ,
радость, здраве предъ разлива,
и подобно мака аленъ,
съ багри бузнтѣ покрива!

Клара Марго

ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ

Е ПОДЪ ЧИТАЛИЩАТА

Цвѣте Ивановъ

БИТКАТА

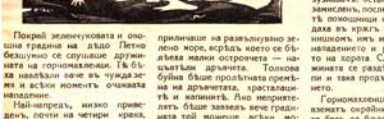

Покрай зеленчуковата и оплена градина на дѣдо Петко безшумно се спушнаше дружината на горномаленци. Тѣ бѣха навѣкъли вече въ тъмнодемя и всѣки моментъ очакваха нападение.

Най-напредъ, низко приведенъ, почти на четири крака, пълзуше Коце Влашата. Той бѣше разузнавачъ. Двайсетина крачки сѣдъ него мата котка дебнеше генералъ на горномаленци — Гошо. Съ зонятъ ахкъ въ рака, заклъвъ въ уста свирка, той бѣше готовъ да хвърли сѣдъ въ битката цѣлата си дружина.

Слѣдъ него идваха копиеноситѣ, после тѣхъ съ лжкоитѣ, а най-отзадъ бавно притѣлвах топчитѣ. Прѣзъ цѣлото тѣ носѣха пълни торби съ камъни.

Градината на дѣдо Петко приличаше на развълнувано зелено море, изсѣкъ кмете се бѣлѣѣха малки острочета — нацъвтѣли дзрьчета. Толкова бѣяхѣ бѣше проблѣтала пренѣна на дзрьчетата, храсталишетѣ и капинитѣ. Ако непринетелятъ бѣше завзелъ вече градината той можше всѣки моментъ и да изненада и да ги разбие. Затова трѣбваше да се внимава.

Коци стигна до долния краи на градината, кдѣто почвашѣ възрѣвалъчѣ. Той даде знакъ да спрятъ и изчиеи всѣка възрѣитъ. Зе мнгъ цѣлата дружина залѣгна краи зида. Бѣше толкова тихо, че се чуваше какъ тчеитѣ брьнчеха отъ тъмъ вида и бъркана отъ цвѣтъ на цвѣтъ.

Не чакаха дълго. Коци се върна все така безшумно.

— Тамъ сж. До самата рѣка. Издигнали сж укрепление отъ камъни и дзрьтеа. Ако ги нападнемъ ненадѣйно и ги изгонимъ отъ укреплението, ще се издаватъ въ рѣкатъ. Друго спасение нѣмамъ. Ама трѣбва да ги изненадаме. На всѣка цена!

Гошо, нъччлинъ и сериозенъ, прие доклада на своя разузнавачъ, остана една минута замислѣнъ, после кимна на своитѣ помощници съ глава. Нестдаха въ кжгъ и Гошо шепнишомъ нѣмъ изложи плана за нападението и разпредѣлвиие то хората Следъ това дружината се раздѣли на три групи и така продължи напредването.

Горномаленци успѣха да заемжтъ скрайнината на гората безъ да бждатъ забѣлязани. Тѣ вече виждаха каменоото укрепление, но по него не се забѣлязваше никакъвъ непринетель.

Гошо заповѣда да се заемжтъ позициитѣ безъ да се привлича вниманието на непринетел. Особено силни групи той постави на длата краи.

Тѣ трѣбваше да нападнатъ въ разгара на битката и да завзамжтъ укреплението. Самъ той съ най-изпитанитѣ си стрелци заточи бавно да пълзи напредъ.

Тѣ бѣха стигнали вече на единъ изстрелъ разстояние отъ непринетеля, когато отъ укреплението се надигна единъ. Гошо едва не изпика отъ радость. Та това бѣше генералъ на доломаленци — Димето. Гошо нагледа бързо лжня и, преди Димето да ги забѣлежи, изправи се на колѣнѣ, отъ ня... Стрелата бѣ отправена въ гърдитѣ на Димето, но той бѣше видѣлъ вече непринетеля, наведе се бързо, и ня го перна остро по виждата, почти до едното му око.

Гошо не видѣ, кдѣ точно попадна стрелата. Той видѣ само, какъ Димето се хвана за окото, premetna се по гръбъ, и чу писъкъ му. Гошо остана на мѣсто втрещенъ. По лицето му се изписа уплаха и ужасъ. Той искаше да се спусне къмъ укреплението и да разбере, дали нанетъ е изваденъ окото на Димето, но отъ тамъ се изсипа градъ отъ камъни. Нѣщо остро го храсна по главата, причерѣ му предъ очитѣ. Той усѣти, че нѣкой го дръпна назадъ, смъжана го на земята и почвала да се изтегляти.

За нападение него една отъ непринетелскитѣ стрелки не мислѣше. Доломаленци се бѣха струпали около Димето, който стискаше разкървавената си вежда и плачеше. Тѣ внимателно го вдигнала на ръце и го понесоха къмъ амбулаторията на лѣкаря.

Горномаленци гледаха въ почуда своя генералъ, който въртѣше очи като втрещенъ, а изпозъ кесчета му течеше тъмна струйка кръвъ.

— Ей, главата му счупили. Гледайте, кръвъ тече.

Коци вдигна кесчета на Гошо, отмѣсти солзетата му коса, и предъ очитѣ на всички зина жжтена рана.

— Да го занесемъ при доктора!

— Не... не искамъ. Отнемъ ще занесатъ тамъ. Дамето, а... азъ му извадихъ окото и ще ме затворятъ. Не искамъ при доктора...

Ще ти изтече кръвьта и ще умрешъ...

— Приказки... Нѣма да изтече. Вие войници ли сте или бебй? Кой бѣше свинтарятъ? Ти, Коци. Настъркни отъ нашиси си и сложи на рвнета, после вземи отъ нѣкой кърпа и ме превързни.

Разузнавачъ стана лѣкарь. Изнъкна навиця си и настъркъ отъ него съ помчето. После посипа раната съ стъротиннѣтѣ и превързъ съ две кърпи.

Сега всѣки по дома си и нито дума! Иначе... — изкомандува генералъ. — Само Коци да остане.

Всички се пръснаха мъчнокомъ.